

Arrest

nr. 259 471 van 23 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 maart 2021.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat K. HINNEKENS die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Inzake verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd hem op 24 juni 2015 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Dit omwille van verzoeker die een slachtoffer was van willekeurig geweld in het district Kama. Zijn persoonlijke problemen met de taliban werden ongeloofwaardig bevonden. Na een onderzoek, ingesteld door de DVZ als gevolg van het feit verzoeker naar Afghanistan zou zijn teruggekeerd, nam het CGVS op 22 januari 2019 nam een beslissing tot opheffing van verzoekers subsidiaire beschermingsstatus. Er werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers motieven betreffende zijn terugkeer en zijn werkelijke (leef)situatie ter plaatse. Verder bleek hij in Afghanistan over een redelijk, veilig en toegankelijk intern vluchtalternatief te beschikken in de hoofdstad Kaboel. Deze beslissing werd in het arrest van de Raad met nr. 225.413 van 30 augustus 2019 bevestigd.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich in het kader van zijn volgend verzoek steunt op dezelfde vluchtmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet. Hij stelt nog steeds problemen te hebben met de taliban, dat zijn twee broers vermist zijn en zijn moeder toen in een ziekenhuis lag. Hij stelt nog contact te hebben met de politie en zijn oom over zijn vermiste broers en zijn moeder. Hij stelt op zijn gsm foto's te hebben van een attest van de politie rond de zoektocht naar zijn broers maar heeft geen documenten voorgelegd.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoeker eerste verzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem voorgehouden problemen, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen en zijn nieuw voorgehouden beweringen vermogen aan te tonen, dient te worden besloten dat geen geloof wordt gehecht aan verzoekers motieven betreffende zijn terugkeer en zijn werkelijke (leef)situatie ter plaatse.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht. Betreffende de foto's die verzoeker zou hebben beperkt verzoeker zich tot te stellen dat de relevantie hiervan aanzienlijk is, maar dat hij niet in de mogelijkheid was deze aan de verweerder te overhandigen, omdat hij niet werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud. Betreffende het persoonlijk onderhoud kan worden verwezen naar wat hierover infra wordt vastgesteld. Verzoeker toont alvast niet aan waarom hij dergelijke, die hij zelf als aanzienlijk beschouwt, niet op een andere manier zou kunnen voorleggen. Verzoeker stelt bovendien zelf dat hij geen andere mogelijkheden heeft om het CGVS ervan te overtuigen dat zijn motieven weldegelijk oprecht zijn.

4.2. In de mate verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal er voor gekozen heeft om geen bijkomend gehoor af te leggen, wijst de Raad er op dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De commissaris-generaal kan conform artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet, afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet. De commissaris-generaal kan bijgevolg oordelen dat hij, na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de wet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen (cf. Verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen). De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift overigens niet concretiseert welke specifieke omstandigheden hij dan wel zou hebben aangevoerd bij het opnieuw horen op het CGVS die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van zijn tweede asielaanvraag.

4.3. Waar verzoeker nog stelt dat de termijn beschreven in artikel 57/6, §3 van de Vreemdelingenwet niet zou zijn gerespecteerd, stelt de Raad dat verzoeker niet kan worden gevolgd. Artikel 57/6, §3 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat dergelijke beslissingen worden getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het volgend verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden. Dit betreft evenwel een termijn van orde en de Vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien deze termijn wordt overschreden. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, brengt het overschrijden van die termijn van 10 dagen geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13 026 (c)). Uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) binnen de door artikel 57/6, § 3 gestelde termijn, kan niet worden afgeleid dat het volgend verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoekster suggereert in haar verzoekschrift. Overigens heeft, door het overschrijden van die termijn van 10 dagen, de langere duur van de procedure als gevolg dat verzoekster hierdoor langer bescherming geniet tegen de beweerde vervolging en langer aanvullende stukken kan verzamelen ter staving van haar relaas.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, meent de verzoekende partij vooreerst dat zij niet akkoord kan gaan met een “gedenatureerde” versnelde procedure. Zij wijst erop dat wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gebruik maakt van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij binnen de 15 dagen een beslissing moet nemen en dat hij anders het verzoek van de verzoekende partij niet meer als kennelijk ongegrond kan beschouwen. Voorts wijst de verzoekende partij erop dat zij foto's heeft ingediend en dat deze samen met haar verklaring moeten onderzocht worden, wat in haar geval naar haar mening niet mogelijk was omdat er geen persoonlijk onderhoud was.

4.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er vooreerst op dat waar de verzoekende partij ter terechtzitting stelt niet akkoord te gaan met een “gedenatureerde” versnelde procedure en erop wijst dat wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gebruik maakt van artikel 57/6/1, §1 van de Vreemdelingenwet, hij binnen de 15 dagen een beslissing moet nemen en hij anders het verzoek van de verzoekende partij niet meer als kennelijk ongegrond kan beschouwen, de bestreden beslissing een beslissing betreft, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij het huidig volgend verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. De Raad herneemt vervolgens volgende grond van voormelde beschikking:

“4.3. Waar verzoeker nog stelt dat de termijn beschreven in artikel 57/6, §3 van de Vreemdelingenwet niet zou zijn gerespecteerd, stelt de Raad dat verzoeker niet kan worden gevolgd. Artikel 57/6, §3 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat dergelijke beslissingen worden getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het volgend verzoek om internationale bescherming dat door de

minister of zijn gemachtigde werd overgezonden. Dit betreft evenwel een termijn van orde en de Vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien deze termijn wordt overschreden. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, brengt het overschrijden van die termijn van 10 dagen geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13 026 (c)). Uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) binnen de door artikel 57/6, § 3 gestelde termijn, kan niet worden afgeleid dat het volgend verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoekster suggereert in haar verzoekschrift. Overigens heeft, door het overschrijden van die termijn van 10 dagen, de langere duur van de procedure als gevolg dat verzoekster hierdoor langer bescherming geniet tegen de beweerde vervolging en langer aanvullende stukken kan verzamelen ter staving van haar relaas.”

De verzoekende partij slaagt er dan ook niet in hier een ander licht op te werpen, laat staan hier afbreuk aan te doen.

4.2. De verzoekende partij betoogt ter terechtzitting verder dat zij foto's heeft ingediend en dat deze samen met haar verklaring moeten onderzocht worden, wat in haar geval naar haar mening niet mogelijk was omdat er geen persoonlijk onderhoud was.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij geenszins concretiseert welke foto's zij zou hebben neergelegd. In de bestreden beslissing geeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan dat de verzoekende partij stelt dat zij op haar gsm foto's heeft van een attest van de politie over de zoektocht naar haar broers, maar dat zij geen documenten overgemaakt heeft ter staving van haar huidig verzoek. In de mate dat de verzoekende partij met haar betoog hierop doelt, wijst de Raad op de motieven van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarin hij op pertinente wijze vaststelt: *“Een loutere verwijzing naar een document dat u op uw gsm zou hebben van de politie uit Afghanistan over de verdwijning van uw broers, kan evenmin overtuigen om uw eerdere ongeloofwaardige verklaringen te herstellen (verklaring volgend verzoek, dd. 25.02.2020, vraag 18). De commissaris-generaal wordt immers geacht zijn beslissing te nemen op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de verzoeker. Er kan dan ook onmogelijk van de commissaris-generaal worden verwacht dat hij bij het beoordelen van een verzoek rekening zou houden met stukken die hem niet werden voorgelegd.”*

Hoe dan ook wijst de Raad erop dat, waar de verzoekende partij haar kritiek poogt vast te knopen aan een gebrek aan persoonlijk onderhoud, de Dienst Vreemdelingenzaken van de verzoekende partij een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat zij in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door de verzoekende partij aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat zij wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad benadrukt dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidige verzoek werd aan de verzoekende partij verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet verplicht was om haar voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. De verzoekende partij werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Zij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De verzoekende partij blijft ook thans in gebreke aan te tonen welke concrete elementen en welke foto's zij niet heeft kunnen voorleggen, laat staan op welke wijze deze een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing en de gronden van voormelde beschikking.

De verzoekende partij brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen valabele elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS